

De kleur van euthanasie

Dr. G. Otte

Wat we vandaag in diverse kranten en tijdschriftartikelen bejubeld voorgeschoteld krijgen over euthanasie, doet mij soms denken aan die beklijvende scène uit de kult film "Soylent Green (1)" waar de beroemde acteur G. Edgard Robinson, die er de rol van Sol Roth vertolkt, naar "huis" gaat. De film, die dateert van 1973 met o.a. Charlton Heston in de hoofdrol, speelt zich af in een futuristisch tijdperk nl 2022 (PS: niet zover meer af!) waar de wereld grauw en zwaar overbevolkt is geraakt, de voedselvoorraden en goederen schaars geworden zijn en armoede, vervuiling, industriële pollutie en verval dagelijkse kost. Het "*thuis komen*" betreft een ceremoniële euthanasieprocedure die wordt voorgesteld als de reïncarnatie van een vroegere aarde met blauwe hemel, wuivende irisvelden, idyllisch bucolische natuuraferelen o.a. grazende herten in groene weiden en dit alles op een achtergrond muziek van de zesde van Beethoven (geïnspireerd door een scène uit een andere gekende film "*Far from the Madding Crowd*" (2)). Wie deze wereld vrijwillig verlaat (door euthanasie) staat symbool voor een goede en plichtsbewuste burger. Driewerf hoera

De "*voorbeeldige kandidaat*" wordt door sympathieke medewerkers van het euthanasiecentrum, gekleed in tandarts-witte pakken, vriendelijk en warm verwelkomd (ze doen wat denken aan de barmhartige artsen uit een recent artikel van Etienne Vermeersch (4)) en met veel geduld en tederheid begeleid naar een tafel die langzaam de hoogte ingaat terwijl op een panoramisch scherm deze idyllische natuurscène zich ontplooit en de ruimte gevuld wordt met "*hemelse*" muziek en de florale aroma's van bloemen, kruiden en wuivende varens. Tijdloos is natuurlijk maar een erg relatief begrip want op het einde van deze scène - dus na de volle 20 minuten waar de euthanasie kandidaat "*recht op heeft*" - wordt het eventjes donker en sterft dan de "*brave burger*", snel en pijnloos door gaseuthanasie. Exit Mr. Sol. Een last minder die de maatschappij op haar rug moet torsen. Van waar herkennen we toch dat beeld? Déjà vu? (6)

Deze romantische voorstelling van de dood als een verheven bijna extatische ervaring bij mensen "*met grote verantwoordelijkheid en burgerzin?*" zien we tegenwoordig in vele krantenartikelen weerspiegeld alsof er nood lijkt te zijn aan faciliterende en grensverlagende propaganda. Men suggereert er een toegenomen verbondenheid waarbij de patiënt zoals Hugo Claus, champagne in de hand, zingend het hiernamaals of Walhalla betreedt. Mieleken, een krasse 92 jarige ex sportkampioen neemt bijna onder applaus van journalisten en supporters feestelijk afscheid. Ook hij wou niemand tot last zijn. Christian De Duve, idem.

Het lijkt allemaal zo ontroerend mooi dat het vermoedelijk langs geen kanten klopt. Evenals in de film is de werkelijkheid veel wranger en rauwer. Ook al worden van de ge-euthanaseerde "*goede burgers*" thans nog geen groene gelatine voedselwafeltjes gemaakt zoals in de film "Soylent Green", toch lezen we vandaag dat chirurgische teams klaar staan om de goede organen van dergelijke "*vrijgevinge patiënten*" zo snel mogelijk te recupereren (5). Om Yogi Berra te parafraseren: "*In theorie is er een verschil tussen theorie en praktijk maar in de praktijk niet*" Dus (nog) geen Soylent Green, maar toch al een beetje de "*The Repo men* (3)". Een andere film, minder SF, een stuk killer, akeliger, (g)rauwer.

Wie gisteren de doos van Pandora (7) open zette moet niet verbaasd zijn wanneer hij/zij vaststelt dat de maatschappij vandaag al het hellend vlak aan het afglijden is.

Het jaar 1939 lijkt al vergeten. Action T4, Hadamar, Hartheim en Sonnenstein (6) eveneens.

Maar in België is het jaar 2022 blijkbaar al begonnen.

Euthanasie is niet geurloos en niet kleurloos. Het riekt verdorven en kleurt blauwachtig-rood-groen.

Referenties

1/ "Soylent green"

Soylent Green (neologisme uit "Soja" en "Lentille") is een sciencefiction film uit 1973 onder regie van Richard Fleischer. Het verhaal is losjes gebaseerd op een boek van Harry Harrison, dat gaat over overbevolking en alle bijkomende problematiek, euthanasie en kannibalisme.

2/ "Far from the Madding Crowd".

Naar een boek van Thomas Hardy.

http://en.wikipedia.org/wiki/Far_from_the_Madding_Crowd

3/ "The Repo Men"

Een film van regisseur Miguel Sapochnik. De film ging in maart 2010 in première. De hoofdrollen worden vertolkt door Jude Law, Forest Whitaker, Carice van Houten en Liev Schreiber.

4/ " Het waardig levenseinde in gevaar" door Prof. Etienne Vermeersch: Liberales 14 maart 2014 nr. 410

5/ Symposium euthanasie/en orgaantransplantatie. Symposium 29/9/2012

Wij citeren:

" Tien procent van de patiënten die euthanasie vragen komen in aanmerking voor orgaandonatie. Dit zijn vooral patiënten met letsels aan de hersenen, door bijvoorbeeld een beroerte, of met psychiatrische problemen."

Bovendien gaf orgaandonatie aan deze patiënten in een uitzichtloze situatie een laatste keer zin aan hun leven; ze konden een ander leven redden".

Bron: website De maakbare mens, vzw.

6/ "Action T4".

Het NAZI euthanasie- en exterminatie programma 1939-1941 op mentaal gehandicapten en psychiatrische patiënten. Dodental: 70.000.

http://en.wikipedia.org/wiki/Action_T4

7/ De doos van Pandora" Reflectie over euthanasie vanuit christelijk perspectief,

Br.dr. René Stockman; "

Halewijn, 2014
